

מ"ת (תל אביב) 27760-09-17 - מדינת ישראל נ' חאלד פריג'

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 27760-09-17 מדינת ישראל נ' פריג' (עציר) ואח'

לפני כבוד השופט ציון קאפח

מבקשת

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סולי לביא ודליה וייסברג

נגד

המשיב
טוענים לזכות

חאלד פריג' (עציר)
1. מוחמד עאמר
ע"י ב"כ עו"ד יוסי זילברברג
2. אורכיד ספורטס קארס ישראל בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד איתן ברוש
3. סעיד פריג'
ע"י ב"כ עו"ד רן שטרצר

החלטה

בקשה למתן צו זמני ברכוש מכוח סעיף 36(א) לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973 (להלן "הפקודה").

נגד המשיב ואחרים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות על פי הפקודה. במסגרת החקירה נתפסו מכונית מסוג פורשה, מספר רישוי 96-197-72, (להלן: "המכונית") וסכום כסף מזומן בסך 17,650 ₪.

במסגרת הדיון אשר נערך ביום 25.10.17 נתן ב"כ הטוען לזכות 3 הסכמתו להמשך החזקת הכסף בידי משטרת ישראל, תוך שמירה על זכותו לשוב ולהעלות טענותיו במסגרת ליבון שאלת החילוט.

נותר אם כן לדון בסוגיית המכונית, ובמסגרתה הצדדים לדיון הם הטוען לזכות 1, מר מוחמד עאמר (להלן: "מוחמד"), והטוענת לזכות מספר 2, חברת אורכיד ספורטס קארס ישראלי בע"מ (להלן: "החברה").

אשר למוחמד: המדינה טוענת כי המכונית אכן רשומה על שמו, אך מדובר ברישום למראית עין. בפועל, כך נציג המדינה, המשתמש והמחזיק הבלעדי במכונית הינו המשיב. מנגד, טוען מוחמד כי הוא רכש את המכונית במיטב כספו וכי המכונית מצויה בשימוש ועל כן יש להחזירה לו ללא תנאים.

אשר לחברה: זו טוענת כי עומדת לה זכות עכבון על המכונית, לפי שהמשיב הביא את המכונית למוסך שבבעלותה לשם ביצוע תיקונים שונים, וטרם פרע את חובו בסך 84,338 ₪. המכונית נלקחה מהמוסך על ידי המשטרה על פי צו בית משפט. לפיכך, מבקשת החברה את השבת המכונית לידיה, ולחלופין מסכימה כי הרכב יימכר על ידי המדינה, ובלבד שהמכירה תתבצע לאלתר ומלוא החוב ישולם לחברה. הן מוחמד והן המדינה לא חולקים על כך שהחברה תיקנה את הרכב, וכי היא זכאית להותיר את המכונית בחזקתה עד לפירעון החוב.

בשלב הראשוני דחיתי הדיון על מנת ליתן למוחמד ולחברה ארכה להסדרת התשלום, אך לצערי, המהלך לא הסתייע.

ייאמר מיד וכפי שיובהר להלן כי טענות מוחמד אשר לזכותו על המכונית נדחות בזה. מנגד, מצאתי כי הדרך היעילה ביותר לנהוג במקרה זה הינה למכור את המכונית כמוצע על ידי המבקשת מבלי להתנות זאת בתשלום מלוא החוב לחברה.

דיון בשאלת זכותו של מוחמד על המכונית

על פניו, בידי מוחמד ראייה ניצחת להוכחת טענותיו: רישיון רכב המעיד כי המכונית רשומה על שמו ופוליסת הביטוח אף היא על שמו.

מנגד, הוצגו בפניי שלל ראיות ומסמכים המעידים על נכונות טענותיו:

1. אין מחלוקת כי מדובר במכונית יקרת ערך, אשר לטענת מוחמד נרכשה על ידו ומכספו בסך 540,000 ₪. רישום הבעלות נעשה על שמו בסוף 2016 והמכונית בוטחה בינואר 2017.

להוכחת טענתו כי רכש את המכונית בכספו צירף מוחמד שורה ארוכה של צילומי שיקים, בסך 10,000 ₪ כל אחד, שתחילת פרעונם בראשית שנת 2017 וסופם במחצית 2020.

בנקודה זו מצאתי צדק רב בטענת ב"כ המבקשת, ולפיה אין בשיקים להוכיח דבר. כך למשל לא מפורט בצ'קים שם המוטב. **יתרה מכך. על פי פריסת התשלומים, המכונית נמסרה לחזקתו ולבעלותו עוד בטרם בוצע התשלום הראשון** בסך 10,000 ₪ מתוך 540,000 ₪ !, ואף זאת מבלי שנרשם שעבוד לטובת המוכר. ברי, כי האופן בו יצאה העסקה לדרך אינו עולה בקנה אחד עם הגיון

כלשהו.

כן לא ברור מדוע נמנע מוחמד לצרף אישור ברור מהמוכר, כי הוא אשר רכש את המכונית וכיצד שולמה התמורה.

2. עיון במסמכים אשר נתפסו בביתו של המשיב ובמכונית מגלה כי מוחמד התייחס למכונית, רכב יוקרה לכל הדעות, בשוויון נפש מוחלט, ומי שנהג בה מנהג בעלים היה המשיב. למעשה, לא נמצא במכונית מסמך אישי כלשהו של מוחמד פרט לרישיון הרכב והביטוח. מנגד, נמצאו במכונית מסמכים רבים שיש להם זיקה ברורה למשיב ובכלל זה מסמכים אישיים כגון תלושי שכר ואישורים על ביצוע פעולות בנקאיות. גם בבית המשיב נמצאו מסמכים שיש להם זיקה ברורה למכונית.

3. מוחמד טוען כי התאונה בה היה מעורב המשיב ארעה בחודש מאי 2017, על כן הניח למשיב לטפל בתיקון הרכב ומכאן ההסבר למעורבותו הפעילה של המשיב בתיקון המכונית. מעבר לתמיהה כיצד הניח מוחמד לאדם זר לטפל בתיקון רכבו, מכונית יוקרה, עולה שאלה נוספת, קשה יותר, והיא כיצד גילה מוחמד אדישות והניח למשיב להכניס את המכונית לתיקון רק בחלוף חודשיים ימים (!) ממועד התאונה הנטען. מענה לתמיהה זו ניתן למצוא במסמך שהטיח התובע בפני מוחמד. מהמסמך עולה כי המכונית הייתה מעורבת בתאונה **אחרת** ביום 24.7.17 (24 שעות לפני הכנסתה למוסך!) **והגורם לתאונה היה אדם אחר ולא המשיב**. מכאן, לשיטת התובע, מעורבות המשיב בתיקון המכונית לא הייתה קשורה כלל לתאונה אותה גרם לכאורה, אלא נעוצה בעובדה כי הוא המחזיק והמשתמש במכונית. על כך השיב מוחמד כי הורתו ולידתו של המסמך ב"קומבינה".

אין לאל ידי לקבל את הסברו של מוחמד. לטעמי, לאירוע התאונה מחודש מאי, בו היה מעורב המשיב, אין אחיזה במציאות ונראה כי נוצר לצורך הליך זה בלבד. סמיכות הזמנים בין התאונה שארעה בחודש יולי **עם אדם אחר** לבין הכנסת המכונית למוסך, בחלוף 24 שעות, עולה בקנה אחד עם הגיון החיים והשכל הישר.

סוף דבר : לא עלה בידי מוחמד להוכיח טענותיו. על פניו ומבלי לנטוע מסמרות נראה כי מדובר ברישום בעלות למראית עין.

התחבטתי והתלבטתי בשאלה מהי הדרך הנכונה לילך בה, בשאלת הצו הזמני במכונית. לכאורה, ניתן היה להשיב את המכונית למוחמד, בתנאים ולאחר מימון זכות העיכבון של החברה, אך נוכח קביעותיי בדבר הזיקה הקלושה בין מוחמד למכונית, אינני רואה לעשות כן.

מכירת המכונית בשלב זה תאפשר לשמור על ערכה, תוך שמירה על זכויות כל הנוגעים בדבר, ובכלל זה מוחמד והחברה.

לא מצאתי להורות על מימוש זכות העכבון לחברה, לפי שלוח הזמנים הצפוי עד למימוש זכויות החברה בדרך זו, עלול להותיר את המכונית כאבן שאין לה הופכין, ובכך להוריד את ערכה שלא לצורך.

אשר על כן, אני מורה כדלקמן:

יחידת החילוט באפוטרופוס הכללי, בתוקף סמכותה מכוח ס' 36(א) לפקודה, ומכוח תקנות הסמים המסוכנים (דרכי הנהלת הקרן לטיפול בנכסים שחולטו), תש"נ - 1990, תמכור את המכונית.

הסכום שיתקבל יופקד בחשבון הבנק של קרן החילוט, המנוהל על ידי יחידת החילוט, לצורך שמירת ערך המכונית שנתפסה, עד למתן החלטה בבקשת החילוט.

לא למותר לציין, כי אין חולק כי החברה ביצעה תיקון ברכב וזכאית לתשלום בגין כך. מבלי להידרש לנכונות הסכומים המתבקשים, לחברה עומדת הזכות לדרוש את פירעון החוב מיחידת החילוט באפוטרופוס הכללי.

משהה ביצוע ההחלטה לתקופה של 30 יום, על מנת לאפשר לצדדים לשקול את צעדיהם.

המזכירות תשלח העתק לצדדים.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ח, 21 נובמבר 2017,
בהעדר הצדדים.